

KRISTIKANSALTA PUUTTUU EHDOKAS

Presidentinvaalikampanja on ollut näyttävä ja kaikki ehdokkaat ovat saaneet mielipiteensä ja linjansa tasapuolisesti esiin. Tosin linjaeroavuudet ovat osoittautuneet marginaalisiksi. Kaikki ehdokkaat (myös PS ja KD) ovat populistisia ehdokkaita. Ainut vakaumus on ollut kansan enemmistöä myötäilevä asenne. ”Siviilissä” on tuotu ehkä painokkaastikin esille jaloja arvoja (kuten abortin vastustaminen, eurovastaisuus, kristillinen arvopohja, Jumalan sana jne.). Mäntyniemen seireeninlaulu on ollut vastustamaton; se on täysin hullaannuttanut ehdokkaat ennen näkemättömään kameleontti- ja takinkääntökisaan.

Arvokeskustelusta puhuminen on surkukupaisaa; onhan jokaisen ehdokkaan arvot tiukkaan paalutettu populismiin. Nähdäkseni Kristillisten lähtökohta oli toimia Jumalan sanan pohjalta eduskunnassa ”totuuden äänitorvena”. Mutta viimeistään nimenmuutoksen (KD) yhteydessä tästä alkuperiaatteesta vähin äänin luovuttiin. Tänäpä ei edusteta ehdotonta ja mustavalkoista kristinuskoa, vaan relativismia. Kyllähän kansanedustajan pesti on niin arvostettu ja rahakas, ettei sovi ihmetellä, jos eduskuntatalo vilisee ”seteliselkärankaisia”.

Ei osaa sanoa – joukko on yllättävän suuri, 30 %. Tämä johtunee osaltaan siitä, ettei uskoville ole sopivaa ehdokasta. Millaista ehdokasta uskovat odottavat? 1. Jumalaa rakastavaa. 2. Jumalan sanaa rakastavaa. 3. Jumalan kansaa rakastavaa.

Uskovan suhde yhteisten asioiden hoitoon on tärkeä kysymys. Rukoileminen esivallan puolesta on uskovan tehtävä. Maallinen virkavalta on valitettavan usein alistunut olemaan uskovia vainoavan tahon työrukkasena. Jeesuksen ajan uskonnollisilla johtajilla on seuraajansa myös meidän ajassamme: entisille profeetoille pystytetään muistomerkkejä, nykyiset Jumalan palvelijat – kivitetään.

Kansan vai Jumalan ystävyys? Raamatussa on uskovia, jotka ovat ylenneet yhteiskunnassa aivan korkeimmalle portaalle: Joosef, Ester, Daavid jne. Mutta kukaan näistä ei ole saavuttanut korkeaa asemaansa Jumalan sanasta luopumalla eikä yleistä mielipidettä kosiskelemalla. Paavali antaa jopa ymmärtää, että ihmisten suosion tavoittelu vie Jumalan epäsuosioon. ”Minä puhun sinun todistuksistasi kuningasten edessä, enkä häpeään joudu” (Ps.119:46).

Millä asialla? Millä asialla ehdokkaamme ovat? Eivät evankeliumin asialla. He eivät julista parannusta, jotta ihmiset pelastuisivat. He eivät ole Jumalan sanan asialla; kuka heistä edes rohkenee mainita Jumalan nimeä? He eivät ole kristinuskon asialla. Keskeiset kristinuskon totuudet ovat visusti piilossa. Presidenttikisailu käydään ”moraalitasolla”.

Oma kehu haisee. Vaikka hylkäisimme kristillisen kysymysten asettelun, itsensä kehuminen on tympäisvää ja luotaan työntävää. Se kertoo mielestäni, että objektiiviset ansiota ovat vähissä. Siinä joudutaan turvautumaan Münchhausenin temppuun: yritetään nostaa omasta tukasta kuiville. ”Kehukoon sinua toinen, ei oma suusi; vieras, eikä omat huulesi” (Snl.27:2).

Yhteinen nimittäjä. Presidenttiehdokkaita yhdistää heidän ”uskontunnustuksensa”: ”ei muuta johtajaa ei luoja kuin kansa kaikkivaltias”. Tämä on surkea tilanne.

Väinö Hotti
Kaavi